

ת"פ 30396/02/22 - מדינת ישראל נגד עבד אללה אבו שיחה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 30396-02-22 מדינת ישראל נ' אבו שיחה

בפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אסף בר יוסף
נגד
הנאשם עבד אללה אבו שיחה ע"י ב"כ עוה"ד שני אלגרבלי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה** (עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977), **נהיגה ללא רישיון נהיגה** (עבירה לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961), **נהיגה ללא ביטוח** (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל-1970) **והתנגדות למעצר** (עבירה לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחיפוש] [נוסח חדש] תשכ"ט-1969).

2. עניינן של העבירות בהן הורשע הנאשם בכך שכמפורט בכתב האישום המתוקן, הנאשם, אשר מעולם לא אחז ברישיון נהיגה תקף, נהג במועד המפורט בכתב האישום המתוקן ברכב השייך לאביו בערד כשהוא מסיע עמו נוסעת. בשלב מסוים, בעודו באזור התעשייה בערד החל בנסיעה לאחור, שוטרת שהייתה במקום בניידת משטרה הבחינה בכך וסימנה לנאשם לעצור. הנאשם הבחין בניידת, לא נענה להוראה לעצור והגביר את מהירות נסיעתו לאחור תוך שהוא מתקרב אל הניידת ומיד לאחר מכן החל בנסיעה קדימה, פנה לרחוב אחר תוך עליה על המדרכה והחל לנהוג במהירות כאשר השוטרת דולקת אחריו בניידת. בשלב מסוים הגיע הנאשם לרחוב התעשייה בערד שם נסע במהירות ונהג אוטובוס אשר באותה עת החל ביציאה מהתחנה, נאלץ לבלום בלימת חירום ולא להמשיך בנסיעה על מנת להימנע מהתנגשות ברכבו של הנאשם.

בהמשך פנה הנאשם ועלה על כביש 31 שהינו כביש בין עירוני הכולל שני נתיבי נסיעה לכל כיוון ומעקה הפרדה בין מסלולי הנסיעה. שוטר שנהג בניידת משטרתית, ואשר הגיע למקום בעקבות הדיווחים של השוטרת ברשת הקשר, החל לנסוע בעקבותיו כשהוא מורה לו במערכת הכריזה לעצור אך הנאשם לא נענה להוראותיו והמשיך לנסוע במהירות בכביש תוך שבשלב מסוים אף עקף כלי רכב שנסעו בנתיב השמאלי כחוק. עם הגיעו לקטע כביש הסמוך לחורשת רן, סטה הנאשם לעבר הנתיב הימני הגם שמימינו נסעו כלי רכב כחוק ונהגיהם נאלצו לסטות מנתיב נסיעתם על מנת שלא להתנגש ברכבו של הנאשם. הנאשם פנה ימינה לכיוון מחלף חורשת רן, עם הגיעו למעגל תנועה הנמצא במקום נכנס אליו בניגוד לכיוון התנועה והמשיך לנסוע בניגוד לכיוון התנועה תוך שלפחות רכב אחד הגיע מולו ונהגו נאלץ לבלום

ולעצור על מנת להימנע מהתנגשות חזיתית ברכבו של הנאשם. הנאשם המשיך בנסיעה בכביש צר הכולל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון ועקף כלי רכב שנסעו באותה עת בכביש בשני הכיוונים. כל העת דלק אחריו שוטר בניידת משטרתית המסומנת באורות משטרתיים ודרש ממנו באמצעות מערכת הכריזה לעצור.

במהלך כל ההתרחשויות הנ"ל, עקב אופן נהיגת הנאשם, הנוסעת שהיתה ברכבו של הנאשם חששה לחייה, בכתה וביקשה מהנאשם לעצור, אך הנאשם המשיך בנסיעה עד אשר נעצר בשלב מסוים בשביל עפר ויצא מן הרכב. השוטר שדלק אחריו יצא אף הוא מהניידת והחל לרדוף רגלית אחר הנאשם, תוך שהוא צועק לו: "משטרה עצור", אך הנאשם לא נענה להוראותיו והמשיך לרוץ. לאחר מרדף רגלי ממושך, השוטר יידה לעבר הנאשם פנס והנאשם נפל על הקרקע. השוטר הגיע אל הנאשם אך זה המשיך להיאבק בשוטר וניסה להשתחרר מאחיזתו, ורק לאחר שהשוטר הפעיל כוח הצליח השוטר לכבול את הנאשם ולעצור אותו בסיוע שוטרים נוספים שהגיעו למקום.

הסדר הטיעון

3. ביום 23.3.2023, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן והנאשם יודה ויורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. הצדדים הבהירו כי אין הסדר לעונש וכי כל צד יטען על פי מיטב הבנתו אך הסכימו כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר בלא שהמאשימה מתחייבת להסכים להמלצות שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. מהתסקיר שהוגש עולה כי הנאשם כבן 26, רווק, המתגורר עם הוריו ואשר בחמש השנים האחרונות עבד כמכונאי במוסך. הנאשם נולד וגדל בחברון שם סיים 8 שנות לימוד, ואז החל לעבוד עם אביו במוסך בחברון. בהמשך נמלט אביו מחברון (על פי הנטען על רקע שיתוף פעולה של האב עם גורמי הביטחון בישראל) והנאשם ניהל את המוסך בחברון עד שנת 2015. נטען כי מאז עזיבת האב, סבלו הנאשם ובני משפחתו מהתנכלות גורמי אכיפת החוק של הרשות הפלסטינית, אשר נטען כי אף הרסו את ביתם, והנאשם קיבל על עצמו תפקידים הוריים ביחס למשפחתו. בשנת 2017, הצטרפו הנאשם ובני משפחתו לאביו של הנאשם בישראל, אז החל לעבוד, תחילה בעבודות מזדמנות ומשנת 2018 באותו מוסך בו הוא עובד עד היום.

בתסקיר צוין כי הנאשם אובחן כחולה אפילפסיה. לטענת הנאשם, מצבו הרפואי נגרם בשל עינויים שעבר על ידי גורמי הביטחון המסכל ברשות הפלסטינית על רקע שיתוף הפעולה של אביו עם ישראל. הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא מתמודד במישור הנפשי עם מצב רגשי מורכב, שבא לידי ביטוי בין השאר במצבים דיכאוניים והתפרצויות בכי, לאור המשברים שחווה ועל רקע חשיפתו לאלמות מצד גורמי אכיפת החוק ברשות הפלסטינית.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו בפני שירות המבחן, טען כי הוא מבין את חומרת העבירה ושירות המבחן ציין כי הנאשם נוטל אחריות מלאה. גרסת הנאשם בפני שירות המבחן מלמדת על צמצום מסוים, מקום בו הנאשם טען כי תחילה נמלט בשל כך שראה רכב שאינו מזהה מאחוריו, וחשש כי מדובר בבעלה של בת זוגו. הנאשם אישר כי בהמשך הבין כי מדובר ברכב משטרתית אך טען כי המשיך להימלט בשל החוויות הטראומטיות שחווה מצד גורמי אכיפת החוק ברשות

הפלסטינית. הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי בתחום התעבורה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל מחויבות כלפי בני משפחתו ויציבות בתחומי חייו השונים, אשר חווה טלטלה בחייו על רקע המעבר מתחומי הרשות הפלסטינית לישראל. שירות המבחן התרשם כי הנאשם שרוי בקונפליקט זהות, עמד על כך שהנאשם שוהה בארץ מכוח אישור זמני על ההשלכות הנלמדות מכך וכי הנאשם עשוי להגמיש גבולותיו ולפעול באופן עובר חוק בייחוד במצבים בהם מרגיש חוסר אונים ועומס נפשי. שירות המבחן העריך כי תקופת מעצרו וההליך המשפטי מהווים עבור הנאשם גורם מרתיע מפני ביצוע עבירות עתידיות. מהתסקיר עולה כי הנאשם טרם החל בהליך טיפולי ושירות המבחן המליץ על שילובו בקבוצה טיפולית במסגרת צו מבחן למשך שנה לצד צו של"צ.

טענות הצדדים

5. המאשימה, בטיעוניה לעונש בכתב ובעל פה, עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת (תוך שהפנתה לפסיקה), והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין 3 לבין 6 שנות מאסר בפועל ובין 3 לבין 5 שנות פסילת רישיון נהיגה בפועל. באשר לענישה בתוך המתחם עמדה המאשימה על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ובעיקרן חשיבות ההרתעה, ועתרה למאסר בפועל ברף הבינוני נמוך של המתחם אך לא בתחתיתו, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס, פסילה בפועל ברף הבינוני נמוך של המתחם ופסילה על תנאי.

6. במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הוגשה ע"י ב"כ הנאשם, אסופת מסמכים ובכללם מסמך מתורגם של רופא מהרשות הפלסטינית, אשר ציין כי לנאשם רקע של אפילפסיה, ותופעה של זיהום חוזר עם הפרשות באוזן וכאבי אוזניים. עוד הוגש מסמך של פסיכיאטר מתחומי הרשות הפלסטינית, אשר ציין כי לנאשם תופעות של חולשה, בכי, שינויי מצב רוח ועוד. בנוסף צורף מסמך הנחזה כרישיון מטעם הרשות הפלסטינית ועותק של צו ביניים שניתן ביום 03.04.13 בבג"ץ 2352/13 ואשר אסר על הרחקת העותר אל מחוץ לגבולות המדינה עד למתן החלטה אחרת.

7. ב"כ הנאשם עמדה בהרחבה על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל כך שהנאשם שוהה כיום בתחומי ישראל באישור אך הוא אזרח הרשות הפלסטינית ועל כן, אינו זכאי לביטוח מכוח סל הבריאות, חרף מצבו הרפואי. ב"כ הנאשם עמדה על כך שאמו של הנאשם חולה במחלה קשה ונוכח מעמדה בישראל, אינה זכאית לטיפול רפואי מכוח סל הבריאות ומטופלת בתחומי הרשות הפלסטינית. עוד עמדה ב"כ הנאשם על מצבו הנפשי המורכב של הנאשם, המצוקה הכלכלית וכי הנאשם מצוי במצב של פוסט טראומה שעמדה בבסיס תחושותיו הסובייקטיביות במהלך ביצוע העבירות. ב"כ הנאשם עמדה על כך שהנאשם היה עצור במעצר של ממש שלושה חודשים ולאחר מכן, במעצר בפיקוח אלקטרוני שלושה חודשים נוספים וכי היה משולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית. ב"כ הנאשם טענה כי המתחם לו עתרה המאשימה אינו סביר וכי הפסיקה נעה בין 36 חודשי מאסר בפועל לבין 40 חודשי מאסר בפועל והפנתה למקרים בהם מצאו בתי המשפט לחרוג משיקולי שיקום אף לעונשים של חודשי מאסר ספורים או של"צ תוך שהדישה פסיקה תומכת. בסופו של יום, עתרה ב"כ הנאשם לקבוע מתחם הנע בין של"צ לבין 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ולאימוץ המלצת שירות המבחן, בשים לב לכך שמשנהנאשם מסייע בפרנסת משפחתו, מאסרו יפגע גם בתלויים בו.

הנאשם בדברו לעונש הביע צער וחרטה על מעשיו, ביקש את סליחת בית המשפט ואמר כי לא ישוב על מעשיו.

דין והכרעה:

8. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות, ובפרט בהינתן נסיבות ביצוען. הנאשם פגע באופן מובהק, בערכים המוגנים הנוגעים להבטחת ביטחון המשתמשים בכביש וכפועל יוצא מכך בערכים המוגנים הנוגעים לשמירה על קדושת החיים ועל שלמות הגוף, שעה שבחר לנהוג באופן פרוע ברכב תוך הימלטות מניידות המשטרה. נהיגה הטומנת בחובה פגיעה של ממש בביטחון המשתמשים בכביש בכלל, וסיכון ביטחון השוטרים הדולקים אחריו, בטחונו שלו וביטחונו של הנוסעת שנסעה ברכבו [ור' לענין זה ע"פ 8963/17 - **כפיר ששון נ' מדינת ישראל**, תק-על 2018(2), 6568(23/05/2018)].

רכב הנהוג באופן מסוכן, יכול להוות כלי משחית של ממש שפגיעתו קטלנית. במקרה דנן, הדברים יפים מקל וחומר מקום בו הנאשם היה מודע לכך ששוטרים דולקים אחריו ומורים לו לעצור, ובידיעה ברורה בחר להגשים את התכלית של הימלטות מאחריות בגין ביצוע העבירות הקודמות (הנהיגה ללא רישיון נהיגה וביטוח) תוך שלשם כך היה נכון לסכן באופן ממשי ומוחשי, את חיי המשתמשים בדרך, חיי הנוסעת ברכבו וחיי שלו.

אין המדובר בעברייני תעבורה שסטה מנתיבו, או ביצע טעות רגעית אחרת בשל היסח הדעת, אלא במי שבאופן מודע ומתוך בחירה מלאה, ועל מנת להגשים את התכלית של הימלטות מידי השוטרים, בחר להימלט על דרך נהיגה פרועה ומסוכנת, תוך יצירת סיכון ממשי ומוחשי.

9. דומה כי מעשיו של הנאשם מגלמים את הטענות העולות תדיר ביחס לתחושת הציבור הנורמטיבי בנגב של היעדר משילות ותופעת ה"דרום הפרוע". הנאשם במעשיו אלו, פגע גם בתחושת הביטחון האישי של הציבור הסובל מתופעה נפוצה זו, וחש כי כבישי הנגב וחוצות ערי הנגב אינם בטוחים עוד. במעשיו של הנאשם יש גם משום התרסה כלפי שלוחי מערכת אכיפת החוק, וכפועל יוצא מכך כלפי עצם הניסיון להשליט משילות ברחבי הנגב ובחוצות ערי הנגב.

10. על אודות הסכנה הרבה הגלומה בנהיגה באופן בו נהג הנאשם, דומה כי אין מקום להכביר מילים. ור' לענין זה, את דברי בית המשפט העליון (בהתאמות הנדרשות) כי: "**...הרבינו בשנים האחרונים להתריע מפני הסכנה אותה יוצרים נהגים תוך ניסיון למנוע את עיכובם או מעצרים על ידי שוטרים. אירועים מסוג זה הסתיימו לא אחת בפגיעות בנפש...**" (ע"פ 3958/10 מדינת ישראל נ' חוסיין חסן [25.10.10]). ר' גם (בהתאמות הנדרשות): "**... מזה מספר שנים אנו מתריעים מפני תופעה נפוצה במקומותינו, כאשר נהגים הנדרשים על ידי שוטרים לעצור לביקורת או בעקבות ביצועה של עבירת תעבורה, נמלטים על נפשם תוך נסיעה פרועה בה כרוכים סיכונים לחייהם של הולכי רגל ומשתמשים אחרים בדרך. למרבה המזל, מרביתם של אותם מרדפים אחרי הרכב הנמלט הסתיימו ללא פגיעות בחיי אדם. אולם, גם היו מקרים בהם שילמו אזרחים תמימים בחייהם את מחירה של הנהיגה המופקרת של הנהג הנמלט**" (ע"פ 7255/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

11. בע"פ 2410/04 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** [11.11.04], נדרש בית המשפט העליון לתופעה זו שקנתה לה אחיזה בכבישי הנגב, של הימלטות בנהיגה פרועה מניידות משטרה לעיתים תוך פריצת מחסומים, וציין: **"...חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים, עם בריונות ופריעת עול מסוג זה, ומקל וחומר שאין להשלים עם כך כאשר מדובר בתופעה שרבים חוטאים בה, והמתרחשת כמעשה של יום ביום באזור הנגב. את התופעה החמורה הזו יש למגר כדי להבטיח את שלום הציבור וגם כדי לאפשר לאנשי החוק למלא את תפקידם בלא מורא. תרומתם של בתי המשפט למאמץ שנועד להשיג מטרה זו, צריכה לקבל ביטוי [...]. ברמת הענישה הנהוגה כיום אין די, וספק אם רכיב ההרתעה זכה בה למענה הולם...".** בית המשפט העליון העמיד את עונשו של אותו משיב על 4 שנות מאסר בפועל וקבע פסילה בפועל למשך 6 שנים, והוסיף וציין כי: **"... ואנו מצפים כי רמת הענישה אותה אנו מכתביבים, תיושם בפועל על ידי ערכאות קמא...".** למרבה הצער, חרף השנים הרבות שחלפו מאז כתיבת אותן שורות, תופעה זו עדיין רווחת באופן יומיומי בכבישי הנגב.

בע"פ 2079/06 אוסמה **אבו עצא נ' מדינת ישראל** [7.6.06] התקבל ערעור המדינה על קולת עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, והועמד על 4 שנות מאסר בפועל בעניינו של נאשם שנמלט משוטרים בנהיגה פרועה והורשע בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. בקבלו את ערעור המדינה ציין ביהמ"ש העליון: **"... הערכאה הראשונה [...]. הסתפקה במאסר מתון, אשר חוששנו כי אין בו כדי לתת מענה הולם לתופעה אותה הדגישה הערכאה הראשונה בגזר-דינה, תופעה שכרוכה בה סכנה של ממש לחייהם של אלה הנקלעים לרוע מזלם ל"זירות המרדפים".** לא נעלמה מעינינו העובדה כי מדובר באדם צעיר, חסר הרשעות בפלילים, ברם, שעת חירום היא בדרכים, הואיל וכמעט בכל יום מצטרפות משפחות רבות למעגל השכול שנגרם בעטייה של נהיגה רשלנית. בנסיבות אלו, כשבתוכנו מסתובבים לא מעטים המעלים, ומדעת, את רף הסיכון בכבישים [...]. מצווה בית המשפט להחמיר בענישה...".

בע"פ 2100/06 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** [7.6.06] קיבל ביהמ"ש העליון ערעור המדינה על קולת עונש של 30 חודשי מאסר בפועל והעמידו על 4 שנות מאסר בפועל בציינו: **"מזה מספר שנים קנתה לה מציאות חדשה בכבישים בדרום הארץ, כאשר נהגים נוסעים במהירות מופרזת, לעתים קרובות בטבורה של עיר, ותוך זלזול מופגן ומתגרה באנשי החוק. על רקע אותה מציאות התריע בית משפט זה בעבר, על הסכנה הנשקפת לנוסעים תמימים שלרוע מזלם נקלעים לכבישים בהם מתנהלים מרדפים מסוג זה, במיוחד נוכח נגע התאונות הגובה, כמעט כמעשה של יום-יום, קורבנות בחיי אדם. כדי לתרום את תרומתנו למלחמה בנגע זה, קבענו כי יש להחמיר בענישה...".** למרבה הצער דברים אלו יפים גם היום, מקום בו ביהמ"ש יושב בתוך עמו וקשוב לזעקת תושבי הנגב באשר למצב כיום.

בע"פ 291/13 **אברהים נ' מדינת ישראל** (22.12.13) נדחה ערעור על גזר דין שכלל - 38 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה ללא רישיון נהיגה, שהיה בלתי חוקית והסעת שוהים בלתי חוקיים שעניינן, בין השאר בכך שנמלט בנהיגה פרועה מניידות משטרה ואף פגע ברכב במהלך הימלטותו. ביהמ"ש העליון העמיד את מתחם העונש ההולם בטווח שבין 3 - 5 שנות מאסר בפועל בציינו: **"...העבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה טומנת בחובה פוטנציאל סיכון משמעותי**

לציבור משתמשי הדרך. מביצועה ניכר זלזול בחוק ובמשרתי הציבור האמונים על אכיפתו [...] בפסיקה נקבע רף של 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירה זו (בטרם נחקק תיקון 113 [...]) רף זה יכול לשמש אותנו כנקודת המוצא לעונש, שעל בסיסה נעצב את המתחם ההולם בהתאם לנסיבות הייחודיות של המקרה הנדון. בענייננו התרחש המרדף בכביש מרכזי ובשעות ערב מוקדמות, ולאחריו התרחש גם מרדף רגלי, כאשר המערער עושה כל שביכולתו כדי להימלט מידי השוטרים. כמו כן, יש לתת משקל לעובדה שכתוצאה מביצוע העבירה נגרם נזק למשתמשים בדרך - הנפגעים - ובכך למעשה התגשם הסיכון הפוטנציאלי הטמון בעבירה. לצד זאת, יש לתת משקל לעובדה כי גם המשיבה הכירה במאמץ שעשה המערער בכדי למנוע את הנזק שנגרם לנפגעים, תוך ביצוע בלימת חירום של רכבו. לכל אלו מצטרפת העובדה כי העבירה בוצעה על רקע שהייה בלתי חוקית של המערער [...] ואף הסעת שוהים בלתי חוקיים, שנתפסת גם היא כעבירה חמורה [...] בהינתן שיקולים אלו, דומה כי מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות המיוחסות למערער במקרה זה, שהן חלק מאירוע אחד, נע בין 3 ל-5 שנות מאסר".

בע"פ 285/13 מוסטפא נ' מדינת ישראל (24.10.13) נדחה ערעור על גזר דין שכלל 42 חודשי מאסר בפועל שהושת על מערער שהורשע בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ועבירות נלוות. ביהמ"ש העליון ציין: " על מנת למנוע אי הבנות לגבי מתחם הענישה, אחזור ואצהיר כי הלכת אלקיעאן עומדת איתן על רגליה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ומתחם הענישה בעבירות כגון דא ובנסיבות כגון אלה, גם אם היה מדובר במרדף קצר בזמן, אך בנסיעה מהירה ופראית כמו במקרה דנן, צריך לטעמי לעמוד על בין 42 חודשים ל-54 חודשים. דומה כי אין צורך להרחיב הדיבור על הסכנה היתרה הנובעת מתופעת המרדפים בהיבטים של סיכון חיי אדם. מי שנמלט משוטרים, תוך שהוא מסכן את חיי הנהגים האחרים ועוברי אורח תמימים, אף מבלי שיש בידו רישיון נהיגה וביטוח תקף, מעיד על עצמו כי אין מורא החוק עליו, כי הוא מזלזל בחיי אדם וכי יעשה הכל על מנת "להציל את עורו". במצב דברים זה, ונוכח שכיחותה של תופעת המרדפים במחוזותינו, בוודאי שטרם בשלה העת לקבוע מתחם ענישה אשר יביא בשורה התחתונה להפחתת רף הענישה כפי שנקבע בהלכת אלקיעאן".

בע"פ 6059/15 סלאמה נ' מדינת ישראל (10.8.16) ציין ביהמ"ש העליון: "בית משפט זה עמד לא פעם, ולמרבה הצער לעיתים תכופות מדי, על כך שחברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית וביריונית אשר מסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך [...] בהמשך לכך, בית משפט זה הדגיש את הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על אלו המורשעים בעבירות מסוג זה, בפרט נוכח הקטל המתמשך בכבישי הארץ והאינטרסים המשמעותיים שנפגעים מביצוע העבירות, כמו גם שכיחותן הגבוהה..." ודחה ערעור על עונש שכלל 5 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 1925/14 עלוש נ' מדינת ישראל (8.2.15) נדחה ערעור על עונש שכלל 5 שנות מאסר בפועל ו- 5 שנות פסילה בפועל בעניינו של מערער שהורשע בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה בזמן פסילה (המתחם הועמד בטווח שבין 3 לבין 6 שנות מאסר בפועל) בציינו: "אין צורך להכביר במילים על החומרה העולה מנסיבות אלו. בית משפט זה עמד בעבר על הצורך להחמיר בעונשם של אלו המסכנים את

שלום הציבור במסגרת נהיגה פראית ומסוכנת [...] המציאות היומיומית בכבישים אינה בטוחה מטבעה, ועל כן יש להחמיר עם אלו המעלים את רמת הסיכון בה באופן משמעותי. מתחם הענישה שנקבע בעניין המערער ראוי והולם, וכך גם העונש הקונקרטי שנקבע בתוכו".

בע"פ 3507/19 בורקאן נ' מדינת ישראל (3.12.20) אליו הפנתה ההגנה אמנם הועמד עונש המאסר על 12 חודשים בפועל, אך זאת לאחר שהתקבל ערעור המדינה על הכרעת הדין (אותו נאשם זוכה בערכאה הדיונית מעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והורשע בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות, ועבירות נלוות וכפועל יוצא מכך נדון בערכאה הדיונית ל - 7 חודשי מאסר בפועל). לאחר קבלת ערעור המדינה על הכרעת הדין והרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה עמד ביהמ"ש העליון על סיכויי השיקום הנלמדים מהתסקיר החיובי שהוגש, הזמן הרב שחלף והדגיש בין שיקוליו להעמדת העונש על 12 חודשי מאסר בפועל כי: "...בשים לב לכך שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין עם נאשם".

12. ביחס לנהיגה ללא רישיון נהיגה כפי שנהג הנאשם, יפים בין השאר הדברים שציין בית המשפט העליון ברע"פ 665/11 - עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל, תק-על 2011(1), 829(24/01/2011): "עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת".

בעפ"ת 18158-03-13 חן נ' מדינת ישראל (16.6.13), ציין בית המשפט המחוזי מרכז - לוד, כי: "...ואני סבורה כי הגיעה העת להעלות רף הענישה ובין היתר לקבוע כי הענישה ההולמת לנוהג בהיותו בלתי מורשה היא מאסר בפועל מהעבירה הראשונה כעונש חובה." ור' גם דברי ביהמ"ש המחוזי מרכז - לוד בעפ"ת 25225-03-13 יבין גינס נ' מדינת ישראל (16.6.13), כי: "נהיגת בלתי מורשה מחייבת ענישה הולמת ומתחם הענישה יביא לידי ביטוי האינטרס החברתי שנפגע, הסכנה הטמונה לבטחונו של כל אחד מהמשתמשים בדרך מפני נהגים של בלתי מורשים [...] אמרתי כבר כנהיגה כבלתי מורשה כמותה כפצצה מתקתקת [...] אין מקום לסליחה ואין מקום לרחמים למי שמבצע עבירה זו לראשונה בחייו. דווקא הגישה הסלחנית שהיתה עד כה למבצעי העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה על ידי בלתי מורשים הביאה לתופעה הרווחת של נהיגה בידי בלתי מורשה פעם אחר פעם [...] לפיכך העונש ההולם לעבירת נהיגה על ידי בלתי מורשה, כבר בפעם הראשונה, הוא מאסר בפועל, לא בעבודות שירות, אלא בפועל ממש. התקופה תיגזר מהנסיבות, האם יש עבירות נוספות, מה התוצאות ומה ההשלכות של אותן עבירות באלה יש להשפיע על אורך תקופת המאסר בפועל".

ומן הכלל אל הפרט

13. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי משקל של ממש לכברת הדרך הארוכה שבה נהג הנאשם ולכך שנהיגתו הפרועה החלה בטבורה של העיר ערד, המשיכה בכביש ראשי בין עירוני, בו מטבע הדברים, נוכח מהירויות הנסיעה, הסיכון לגרימת תאונה קטלנית אף גובר, והמשיכה לאחר מכן בכביש צר חרף העובדה שהגיעו כלי רכב מולו.

חומרה יתרה נלמדת מכך שלא היה בנוכחות השוטרים בכלל ובהוראותיהם לנאשם לעצור, בפרט, בכדי לגרום לנאשם להתעשת, להבין את משמעות מעשיו ולחדול מביצוע העבירות.

הנאשם בחר לבצע את העבירות במפגיע לנגד עיני שוטרים שהיו מאחוריו, ובכך לימד כי מורא החוק לא חל עליו.

מכתב האיטום המתוקן עולה כי היו לנאשם מספר הזדמנויות להתעשת ולהבין את הסכנה שגרם, הן, תחילה, שעה שהאוטובוס בערד נאלץ לבלום בלימת חירום על מנת למנוע התנגשות, התרחשות שהייתה אמורה להבהיר לנאשם את הסכנה שבמעשיו, אך זה בחר להמשיך במעשיו. בהמשך, הסכנה הברורה שיצר כאשר עקף משמאל, כלי רכב שנסעו כחוק בנתיב השמאלי, דהיינו עקף אותם לאחר שסטה שמאלה מהנתיב השמאלי, ואז חצה את נתיבי נסיעתם על מנת להימלט מהשוטר ולרדת מהכביש לעבר חורשת רן, תוך שבזכות תושייתם של נהגי כלי הרכב שנסעו כחוק ואשר נאלצו לסטות ממסלול נסיעתם על מנת שלא להתנגש ברכבו של הנאשם, נמנעה תוצאה קשה יותר. גם בכך לא היה די בכדי לגרום לנאשם להתעשת ולהבין את הסכנה שבמעשיו וזה המשיך, נכנס למעגל תנועה בניגוד לכיוון התנועה הגם שבאותו נתיב נסע מולו, כחוק, לפחות רכב אחד. כעולה מעובדות סעיף 10 לכתב האיטום המתוקן, התנגשות חזיתית באותו רכב נמנעה אך בזכות תושיית אותו נהג שנאלץ לבלום ולעצור שעה שמצא עצמו מול רכב השועט לעברו, נגד כיוון התנועה, מולו. נקל לשער את האימה שחש אותו נהג ולהבין את הסכנה הברורה. גם בהתרחשות זו לא היה בכדי לגרום לנאשם להתעשת ולהבין את הסכנה שבמעשיו ולחדול מהם וזה המשיך באותה נסיעת הימלטות פרועה בכביש צר, בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון, תוך עקיפת כלי רכב והכל כאשר ניידת דולקת אחריו ושוטריה מורים לו לעצור באמצעות אורות וכריזה.

14. חומרה יתרה נלמדת מכך שמעבר לנסיבות שאמורות היו להתריע בפני הנאשם על הסכנה המוחשית שגרם ולגרום לו לחדול ממעשיו אלו, גם הנוסעת ברכבו, במהלך אותו מרדף והנסיעה הפרועה הממושכת, בכתה וביקשה ממנו לעצור תוך שחששה לחייה אך לא היה בבכייה ובבקשתה לעצור בכדי לגרום לנאשם לחדול ממעשיו.

על נחישותו של הנאשם להימלט, ויהי מה, מהשוטרים, ניתן ללמוד מכך שגם לאחר שעצר את רכבו בחר להימלט רגלית מהשוטר, וניהל מרדף רגלי ממושך וכי רק לאחר שהשוטר יידה לעברו פנס, נפל הנאשם על הקרקע אך גם אז לא אמר נואש ונאבק בשוטר שניסה לעצור אותו תוך שניסה להשתחרר מאחיזת השוטר.

התנגדות הנאשם בכוח למעצרו, אף היא מהווה שיקול במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

15. לקולת הנאשם, נתתי משקל לעובדה שבסופו של יום, חרף אותה נהיגה מסוכנת, לא נפגע אף רכב, ולא נגרמו פגיעות בגוף או חלילה בנפש, אם כי, כעולה מעובדות כתב האיטום המתוקן, זאת הודות לתושיית הנהגים האחרים שבלמו את רכבם או סטו מנתיב נסיעתם על מנת להימנע מהתנגשות, ולא בשל מעשי הנאשם למנוע זאת (ור' לעניין זה דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 2100/06 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** [7.6.06] כ"י: "...ובאשר להנמקה כי לא נגרם נזק ממעשיו של המערער, כל שנוכל לומר הוא שהיתה זו אך יד המקרה שמעשיו של המערער לא גרמו נזק, ותרמו לכך גם תושייתם של נהגים שנקלעו לדרכו ומיהרו לסטות לשוליים כדי להימנע

מפגיעה").

שיקול של ממש לקולת הנאשם נעוץ בעובדה שבסופו של יום הנאשם עצר מיוזמתו את הרכב בו נהג והפסיק מיוזמתו את הסיכון שגרם.

16. כברת הדרך הארוכה שנהג בה הנאשם וריבוי האירועים שבהם נוצר סיכון ממשי ומוחשי לבטיחותם של נוסעים בנתיבי התחבורה בהם נסע ובשימוש החופשי והבטוח שלהם בנתיב התחבורה, מציבים את עניינו של הנאשם ברף של חומרה גבוה יותר מזה של חלק מהמקרים שהובאו לעיל. הוסף לאמור את העובדה שהנאשם כלל לא אחז ברישיון נהיגה כדיון, התנגד בכוח למעצרו ובפרט את העובדה שהנאשם המשיך באותה נסיעת הימלטות פרועה חרף ותוך התעלמות מבכיה ובקשותיה של הנוסעת ברכבו אשר חששה לחייה, ודומה כי על פני הדברים המתחם לו עתרה המאשימה אינו מחמיר עם הנאשם כלל ועיקר. לאור האמור, יועמד מתחם העונש ההולם ביחס לרכיב המאסר בפועל בטווח שבין שלוש שנות מאסר בפועל לשש שנות מאסר בפועל.

17. באשר לרכיב הפסילה, בע"פ 2410/04 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** [11.11.04] הועמד משך הפסילה בפועל על 6 שנים, בע"פ 4882/06 **טרטורה נ' מדינת ישראל** [24.5.07] נדחה ערעור על גזר דין שכלל, בין השאר, פסילה בפועל למשך 5 שנים, בע"פ 2653/12 **אבו כף נ' מדינת ישראל** [24.4.13] נדחה ערעור על גזר דין שכלל, בין השאר, פסילה בפועל למשך 5 שנים, בע"פ 2100/06 **מדינת ישראל נ' אבולקיעאן** [7.6.06] 5 שנות פסילה בפועל. בעניינו של הנאשם דן, משבנוסף לנהיגה הפרועה והמסוכנת, נלוו גם עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, וללא ביטוח, המקימות, בסיס עצמאי ונפרד לפסילה מקבל או החזיק ברישיון נהיגה, ובהינתן כברת הדרך הארוכה שבה התנהל המרדף ובעיקר אופן הנהיגה המסוכנת, נדמה כי הרף התחתון של המתחם לו עתרה המאשימה נוטה חסד מסוים לנאשם ואולם, סבורני כי אין מקום שבית המשפט יחמיר מעבר לעתירת המאשימה ועל כן, יועמד המתחם ביחס למשך הפסילה, בטווח שבין 3 שנות פסילה בפועל ל-5 שנות פסילה בפועל.

הענישה בתוך גדרי המתחם

18. לנאשם אין הרשעות פליליות קודמות ובאמתחתו הרשעת תעבורה אחת קודמת בעבירה של נהיגת רכב שאינו רשום באזור ללא היתר בגינה נדון לקנס ופסילה על תנאי.

19. מקום בו שירות המבחן התרשם כי הנאשם עלול להגמיש גבולותיו ולפעול באופן עובר חוק בייחוד במצבים בהם מרגיש חוסר אונים ועומס נפשי, לכאורה עולה צורך בהכללת שיקולי הרתעת היחיד בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם. דא עקא שמשקלו של שיקול זה מועם מששירות המבחן התרשם כי היה בהליך המשפטי ובמעצר בכדי להוות גורם מרתיע עבור הנאשם.

20. מקום בו, ההימלטות מניידות משטרה תוך נהיגה מסוכנת ופרועה מהווה תופעה נפוצה בכבישי הנגב ובחוצות ערי הנגב, שהפכה למעין "מכת אזור", המקימה סכנה של ממש לשלומם הפיזי של המשתמשים בדרכים, הרי שבגדר

שיקולי הענישה, על בתי המשפט לדאוג כי תצא בת קול לפיה גרימת סיכון שכזה למשתמשים בדרך על ידי נהיגה פרועה תוך הימלטות מניידות משטרה, הינה התנהלות שמחיר כבד לצידה, תוך תקווה שבהרתעת הרבים יהא בכדי להציל קורבנות פוטנציאליים בנפש. דומה כי הצורך לנסות ולהציל חיי קורבנות פוטנציאליים ופגיעה בנפש, באמצעות הרתעת הרבים, מצדיק העמדת שיקולי הרתעת הרבים בעדיפות גבוהה יותר ביחס לשיקולי השיקום של האינדיבידואל. הדברים יפים מקל וחומר מקום בו נדרשת הרתעת הרבים גם לשם החזרת תחושת הביטחון לתושבי הנגב המלינים על תחושה של היעדר משילות באיזור, בין השאר, בשל תופעה רחבה זו המקנה תחושה של אזור בארץ בו לית דין ולית דיין ושל מעין "מערב פרוע", בדרום הארץ.

21. לקולת הנאשם נתתי משקל של ממש להודאתו המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.

לקולת הנאשם נתתי משקל לגילו הצעיר ולכך שהנאשם נעדר כל הרשעות פליליות קודמות ונעדר הרשעות תעבורה משמעותיות.

לקולת הנאשם נתתי משקל של ממש לעולה מהתסקיר, מטעונו הצדדים ואף מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה ביחס לנסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם ומצבו הנפשי המורכב, כתולדה מאותן נסיבות אישיות.

לקולת הנאשם נתתי משקל לחרטה שהביע בפני שירות המבחן על מעשיו.

לקולת הנאשם נתתי משקל לנכונות שהביע להשתלב בהליך טיפולי (תוך שלעניין זה, אין בטענה שהטיפול שהוצע לנאשם בקבוצה טיפולית לעברייני תעבורה, אינו רלוונטי למחוללי העבירה, בכדי לגרוע מהמשקל שיש לתת לעצם הנכונות להשתלב בהליך טיפולי, משלנאשם אין שליטה על אופי ההליכים הטיפוליים המוצעים לו על ידי שירות המבחן).

משלא ניתן לקזז את התקופה בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר, הרי שבגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם נתתי משקל לכך שהנאשם שהה כשלושה חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני. עוד נתתי משקל לפרק הזמן שבו שהה לאחר מכן בתנאים מגבילים.

משנטען כי הנאשם מסייע בפרנסת בני משפחתו, הרי שבגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם, נתתי משקל לפגיעה שעשויה להיגרם למשפחת הנאשם כפועל יוצא ממאסרו.

22. המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה שהתווה המחוקק כעקרון המנחה בענישה, ולמעשה גם אינה עולה בקנה אחד עם תוכן התסקיר ממנו עולה כי זו למעשה נשענת רק על פגישה עם הנאשם ונכונות שהביע להשתלב בהליך טיפולי עתידי שאינו מקיף והכולל השתתפות בקבוצה טיפולית בתחום התעבורה (אשר לא פורט טיבה והיקפה) וקבוצה כללית בהמשך. יש לזכור כי העיקרון המנחה בענישה, שהתווה על ידי המחוקק, הינו עקרון ההלימה וכי מעבר לשיקולי השיקום, קיימים שיקולי ענישה נוספים, וכי גם אם הנאשם היה

צולח הליך טיפולי במסגרת אותה קבוצה טיפולית שהוצעה לו, עדיין, חומרת מעשיו של הנאשם וההלימה הנדרשת כמו גם חשיבות שיקולי הענישה הנוספים, לרבות הצורך הממשי בהרתעת הרבים, לא היו מצדיקים אימוץ המלצת שירות המבחן או הימנעות ממאסר מאחורי סורג ובריח. ודוק: ברע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018) בית המשפט העליון, ציין בהחלטתו, בעניינו של נאשם שעבר (בניגוד לנאשם דנן) הליך טיפולי, כי: **"המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום, על פני שיקולים אחרים, כגון שמירה על שלום הציבור, או שיקולי הרתעה [...] שיקול השיקום אינו חזות הכל ..."**, ברע"פ 7658/18 **אורן זוהר נגד מדינת ישראל** (1.11.2018), ציין בית משפט העליון, כי: **"...על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכל ולצידם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור."** ור' גם: **"ראוי להזכיר כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני בית המשפט בגזירת העונש ואין הוא מחויב לאמצה [...] המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על פני שיקולים אחרים, וגם לאחר תיקון 113, שיקול השיקום אינו חזות הכל."** [רע"פ 7596/18 **שגיב מלכה נגד מדינת ישראל** (4.11.18)].

בע"פ 3383/05 **אלעסם נ' מדינת ישראל** (27.10.05) נדחה ערעור על עונש שכלל שלוש שנות מאסר בפועל שהושת על מערער שהורשע בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בנסיבות של נהיגה פרועה תוך המלטות מניידת משטרה, אשר שירות המבחן בא בהמלצה טיפולית והמליץ על של"צ. ביהמ"ש העליון ציין כי: **"...אכן, שירות המבחן המליץ על שירות לתועלת הציבור (ובתסקיר שהוגש לפנינו ביקש דחייה) ואולם המלצת שירות המבחן היא בגדר המלצה בלבד..."**, ודחה את הערעור, לאחר שעמד על חשיבות המאבק בתופעה זו והעדפת שיקולי ההרתעה על שיקולי השיקום בשל כך.

הדברים שפורטו לעיל, יפים מקל וחומר בעניינו של הנאשם דנן, משבניגוד למערערים בחלק מפסקי הדין שפורטו לעיל, הנאשם גם לא עבר כל הליך טיפולי ייעודי וכל שעולה מהתסקיר הוא שהנאשם הביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית בה טרם החל כלל את הטיפול (יוזכר כי על פי הוראות סעיף 40ד' לחוק העונשין, חריגה משיקולי שיקום תתאפשר רק אם **שוכנע** בית המשפט כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם) ומשכך ברי כי לא ניתן לומר כי בית המשפט שוכנע שהנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. בנוסף, יש לזכור כי ענישת הנאשם בהלימה לחומרת מעשיו מאחורי סורג ובריח, לא תסתום את הגולל על האופק השיקומי, ככל שהנאשם אכן חפץ להשתלב בהליך טיפולי. בעניין שונה באופיו ציין בית המשפט העליון כי: **"... על כל אלה יש להוסיף כי בפני המבקש לא ניצבות שתי דרכים בלבד - דרך השיקום והחזרה לחיים נורמטיביים ודרך המאסר והפשע. דרך נוספת [...] היא הדרך של המשך שיקומו תוך ריצוי מאסרו, באמצעות התכניות הטיפוליות השונות המוצעות בבית הסוהר..."** (רע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** [20.11.14]). ככל שהנאשם אכן חפץ לעבור הליך טיפולי באופן כנה ואמיתי, יוכל לעשות זאת במסגרות הטיפוליות הרבות המוצעות על ידי שב"ס, ובהמשך אף על ידי רש"א.

23. הגם שלא מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן והגם שסבורני כי נוכח חשיבות שיקולי הענישה האחרים לא רק שאין מקום לחרוג מהמתחם בשל שיקולי שיקום, אלא שנוכח חשיבות שיקולי הרתעת הרבים, היה מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף גבוה יותר בתוך המתחם, מצאתי להביא את שיקולי השיקום המסוימים הנלמדים מהתסקיר לידי ביטוי ביחס לענישה בתוך המתחם מקום בו, חרף שיקולי ההרתעה כבדי המשקל (בשים לב לחשיבות בהרתעת הרבים נוכח נפוצות התופעה והפגיעה המשמעותית בביטחון הציבור כמו גם הצורך בהחזרת תחושת הביטחון האישי לתושבי הנגב הזועקים תחושתם לחוסר משילות בנגב בשל תופעה זו ותופעות דומות ע"י הרתעת הרבים) ובשל

אותם ניצנים של שיקולי שיקום הנלמדים מהתסקיר ועל מנת לעודד את הנאשם לילך בדרך זו, יגזר דינו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם גם אם לא ברף התחתון.

24. ביחס לרכיב הפסילה, נתתי משקל להודאת הנאשם ונסיבותיו כמפורט בהרחבה לעיל, כמו גם לכך שלנאשם אין עבר תעבורתי מכביד, ומנגד נתתי משקל לחשיבות שיקולי ההרתעה. בנסיבות אלו, ויכול ולפנים משורת הדין, דומה כי ניתן להסתפק בפסילה ברף הנמוך של המתחם.

25. לפנים משורת הדין, בשים לב לשיקולי הקולא שפורטו לעיל ולנתוני האישיים של הנאשם ולעולה מהתסקיר ביחס למצבו הכלכלי, מצבה הכלכלי של משפחתו והתלות הכלכלית, ובשים לב למשך המאסר בפועל שעתיד הנאשם לרצות, והגם שער אני לענישה הנוהגת בעניין זה, לא מצאתי להיעתר לעתירת המאשימה להשתתף קנס על הנאשם.

26. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, במעצר של ממש, בגין התיק שבכותרת בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 12 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירה של נהיגה בפזיזות בניגוד להוראות סעיף 338 לחוק העונשין ו/או כל עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בניגוד להוראות סעיף 332 לחוק העונשין.

ג. 6 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירה של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה ו/או הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

ד. 42 חודשי פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה. משהוצהר במעמד מתן גזר הדין כי הנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה, בטל הצורך בהפקדה. בהתאם להוראות סעיף 42 לפקודת התעבורה, מובהר כי ימי המאסר לא יימנו במניין ימי הפסילה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן והודע היום ג' תשרי תשפ"ד, 18/09/2023 במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

יואב עטר, שופט

שם הקלדנית: מיכל וקנין